

Nový člověk

Vrávorala jsem na okraji útesu. Pode mnou zela propast, na jejíž stěny narážely vlny příboje. Pražilo na mne slunce a měla jsem pocit, jakoby mě spalovalo zevnitř. Byla jsem sama. Všude na mě zíraly jen němé skály. Vlny hučely a jakoby mne zvaly do svého ledového objetí. Pomalu jsem se otočila, měla jsem strach přijmout jejich nabídku. Chtěla jsem pryč, pryč od pokušení, od smrti. Rozběhla jsem se bez cíle a směru, prostě pryč.

Zdálo se mi, jako bych běžela celé hodiny, než jsem se vyčerpáním zastavila. Slunce se začalo schovávat za temné, vodnaté mraky. Nyní mi byla zima. Zablýsklo se a občas káplo. Rozhlédla jsem se. Poblíž stála skupinka domů. Bylo na nich vidět, že jsou opuštěné. Vydala jsem se k nejbližšímu z nich, ale dveře byly zamknuté. Vzala jsem do ruky kámen a prohodila ho oknem. Zahřmělo a déšť zesiloval. Vlezla jsem do domu a padla jsem na podlahu únavou. Po chvíli jsem se rozhlédla, abych našla místo ke spánku. U stěny byla stará pohovka, nejspíš plná blech a různé havěti. Lehla jsem si, chtěla jsem spát, ale nemohla jsem usnout. Mé silné výčitky svědomí mi neustále připomínaly všechny chyby, jakoby celý můj život byl jeden velký omyl. Otáčela jsem se ze strany na stranu, ale situace, ve které jsem byla, můj psychický stav zhoršovala. „Už to nevydržím, kéž bych raději měla největší fyzickou bolest na světě, než prožívat tyhle muka. Lepší bude se zabít, než takhle dál trpět!“ honilo se mi hlavou. Nakonec jsem šla k rozbitému oknu a sebrala kus skla, kterým jsem si chtěla podříznout žíly. Stalo se však něco zvláštního. Nešlo to, protože na má zápěstí působila podivná síla, jako když se k sobě přibližují dva magnety se stejnými póly. Jakoby mi 'nebylo dovoleno' se zabít. Posadila jsem se zády ke stěně a místnost se zaplnila mým hlasitým pláčem. „Proč vlastně žiju? Pomozte mi někdo, prosím. Co mám dělat? Prosím, prosím, prosím.....!“

Příčiny, které mě uvedly do této situace, lze najít už v mém dětství. Narodila jsem se v době komunismu velmi mladým rodičům, kteří se po krátké době rozvedli. Soud předal výchovu otci, takže jsem se přestěhovala se svojí sestrou na vesnici. Po revoluci se mamka znovu provdala, a tak si o nás zažádala. Společně jsme sice založili novou rodinu, ale nenaučila jsem se zde žádným morálním principům. Otčím často v práci kradl materiál, ze kterého vylepšoval byt a maminka, která pracovala jako uklízečka v supermarketu, nám občas nosila různé čokolády, propisky a další věci, které určitě nekupovala. Také jsem tam kradla a neměla jsem žádné výčitky, protože mi rodiče byli vzorem. Někdy jsem to dělala i proto, abych si získala oblibu svých kamarádů. Postupem času začal být otčím velice vznětlivý a šel z něho strach. Nedovoloval mi chodit ven za kamarády, jejichž svoboda ve mne probouzela závist. Nejspíš mě chtěl před něčím ochránit, ale já jsem měla ještě větší chuť se s nimi setkávat. Postupem času nás začal neúměrně trestat a mámu také několikrát zbil. Jeden večer mi mamka řekla, že by ho nejrady opustila, ale nemůže, protože by nás sama neuživila. Velice se mi stýskalo po vlastním tátovi, ale ten se skoro vůbec nezouval, ani neplatil alimenty.

Na druhém stupni základní školy jsem často četla "bravička", kde jsem se dozvěděla vše možné o sexu. Věřila jsem všemu, co je tam napsáno, a tak jsem byla jakoby nenápadně „donucená“ mít sex co nejdříve. Jinak, že to není normální, radil časopis. A když se mi to nebude líbit s klukama, tak to můžu zkusit s holkama, že to je v pořádku. V devítce jsem již kouřila marihuanu a se spolužačkami jsem sháněla literaturu o drogách a o životech lidí, kteří je brali. Po nocích jsem utíkala z bytu, abych se mohla setkat s „přáteli“ v hospodách a nahradit si tak to, co jsem přes den nemohla. Probouzela se ve mne touha zkusit další drogy, protože jsem chtěla prožít ten „dobrý“ pocit, o kterém jsem často slyšela. Myslela jsem, že prožiji něco mimořádného a budu tak moci zaplnit prázdnotu, která mě naplňovala.

V sedmnácti mě otčím několikrát sexuálně zneužil a byl kvůli tomu odsouzen na čtyři roky do vězení. Měsíc nato moje máma vysílená po neúspěšných chemoterapiích zemřela v nemocnici na rakovinu děložního čípku. Papírově jsem mohla bydlet u babičky, ale já to nedokázala ocenit. Raději jsem přespávala u kamarádek. Ztratila jsem tedy všechny zábrany, bez kterých mé úlety začaly mít rychlý spád. Rodina mi nechyběla a místo ní jsem si našla partu narkomanů. Četla jsem články, které účinky drog detailně popisovaly, a to ve mně vzbuzovalo dojem legality. Každý víkend jsem se

účastnila různých hudebních akcí, kde bylo jednoduché drogy sehnat. Když se provalilo, že je beru, utekla jsem a do školy jsem se také nevrátila! Nechtěla jsem jít na léčení. Mnozí lidé popírají, že lehké drogy vedou k tvrdším, ale sama jsem se přesvědčila, že to tak je. Začala jsem svůj čas trávit v různých drogových doupatech. Prostředky pro svůj nový životní styl jsem si opatřovala krádežemi a později i prostitucí.

Drogy postupně začaly ovlivňovat moji psychiku. Věřila jsem, že procházím duchovními proměnami a že se dostávám na vyšší úroveň psychického vnímání. Na čas mě to uspokojovalo, protože jsem ze sebe měla velice dobrý pocit. Později se z toho však vyklubal život plný vnitřních i vnějších konfliktů, které mě vyvrhly až na okraj společnosti. Odjela jsem do Prahy, kde jsem se dostala mezi děti ulice. Mnoho z nich bylo na útěku z domovů a různých ústavů. Vydělávali jsme si peníze žebráním nebo jedli jídlo z popelnic. Chodila jsem na nelegální párty, kde jsem se seznamovala s lidmi, kteří měli alternativní smýšlení. Za hudbou jsme cestovali v upravených dodávkách po celém světě. Tak jako oni jsem propadla cyberpunkové kultuře (Timothy Leary), ke které nevyhnutelně patří hudba s nekonečně se opakujícím a hypnotizujícím rytmem. Byla jsem na vrcholu blaha. Brala jsem LSD a četla knihy o okultismu. To mi ale zmátlo hlavu natolik, že jsem si přestala s lidmi kolem sebe rozumět.

Přesto jsem chtěla být NĚKDO. Obdivovala jsem lidi, kteří měli charisma. Toužila jsem poznat nějakého guru, který by mě osvítil. Ve své žízni po větších zážitcích jsem se vydala na cestu po Evropě. Bez peněz, jak jinak? V Římě jsem se dostala přes arabského dealera ke kokainu. To mělo za následek, že jsem začala trpět schizofrenickými stavy a paranoiou. Nechala jsem se umístit na psychiatrii na severu Španělska, kde mi řekli, že jsem vážně nemocná. Ze strachu, že bych se odtamtud již nikdy nedostala, jsem se podhrabala pod plotem a utekla. Můj psychotický stav se mi však často vracel, a tak jsem se nechala opět hospitalizovat na jiné klinice tentokrát v Madridu. Tam mi však po několika dnech řekli, že jsem zdravá a že bych měla jet domů. Nevěděla jsem na čem jsem, ale přestala jsem věřit psychiatrům. Propustili mne, ale neměla jsem peníze na jídlo a pití, takže jsem často vpadla do rukou různým mužům. Chtěli po mně sex a také si ho proti mé vůli vynutili. Nedokázala jsem jim vzdorovat a to mě trápilo. Ve Francii jsem před jedním neodbytným Arabem v zoufalosti začala předstírat šílenství, aby mě odvezl na psychiatrii. Tam mi nějak neporozuměli a nabídli mi prezervativy. Můj život velice potemněl, připadala jsem si nahá, špinavá a opuštěná. Dostala jsem se do bezvýchodné situace, život přestal mít smysl a vážně mě pronásledovala myšlenka spáchat sebevraždu.

V jakémsi pudu sebezáchovy jsem se pomodlila k Bohu. Krátce nato se Božím řízením o mé hospitalizaci na psychiatrii v Nice ve Francii dozvěděl kamarád z Čech a přijel pro mě. Cestovali jsme zpět do Čech vlakem načerno. Byla jsem dlouho pryč a naše země už měla nového prezidenta. To pro mě znamenalo novou naději a nový začátek. Moji známí byli docela překvapení z našeho opětovného shledání a já měla dobrý pocit, když jsem jim mohla vyprávět, kde jsem všude byla. Zanedlouho jsem jim však už neměla co říct a mé špatné svědomí se opět vrátilo. Tížilo mě velice těžké břemeno, kterého se nešlo zbavit. Zpočátku jsem mohla bydlet u babičky, a tak jsem jí slíbila, že si najdu práci. Přihlásila jsem se na pracovní úřad, ale dlouho jsem nedostávala žádnou odpověď. Mně to nevadilo, protože jsem nebyla vůbec motivovaná pracovat a ještě k tomu jsem opět prožívala období plné depresí.

Mezitím jsem se díky různým okolnostem seznámila s česko-anglickou rodinou se čtyřmi malými dětmi. Četli Bibli a lidé z okolí k nim chodili na biblické hodiny. Byli moc milí a měli odpovědi na všechny mé otázky. V jejich společnosti jsem se cítila v bezpečí. Mají velký dům, tak mi nabídli, že jim mohu pomáhat s úklidem. Na oplátku jsem u nich mohla bydlet. Brzy mě pozvali na jejich biblickou hodinu. Zpočátku mě studium té slavné "Knihy knih" odrazovalo. Zdálo se mi to zastaralé téma, ale nedokázala jsem jejich pozvání odmítnout. Byli totiž na mě strašně hodní a neviděla jsem důvod jim nějak odporovat. To, že jsem neodmítla, mi určitě zachránilo život.

Na prvním kázání jsem cítila veliký odpor k výkladu a několikrát se mi chtělo i z hodiny odejít. Ale neudělala jsem to, protože jsem věděla, že mě venku stejně nic dobrého nečeká. Po několika kázáních se mi však začaly některé biblické pasáže líbit. Nejvíce mě zaujala kapitola, ve které se píše: „Ježíš Kristus přišel na svět, aby spasil hříšné.“ V srdci jsem se nad touto větou zaradovala, protože jsem věděla, že jsem veliká hříšnice, která po odpuštění touží. Mé výčitky svědomí ze života, který jsem doposavad vedla, mne přivedly k tomu, že jsem začala číst Bibli i v soukromí, abych se dozvěděla, jak ke spáse dojít. Dočetla jsem se, že Bůh velice miloval svět, a proto obětoval život svého jednorozeného Syna Ježíše, aby žádný, kdo v Něho uvěří, nezahynul, ale měl život věčný. (Jan 3,16)

Touha po odpuštění mě jednoho dne přivedla k tomu, že jsem se upřímně k Pánu Ježíši pomodlila. Vyznala jsem mu své hříchy a předala mu do rukou celý svůj život. Víím, že mi odpustil, protože mé těžké břemeno ten den spadlo. Pocítila jsem obrovskou úlevu a pocit bezpečí, který mi umožňoval zase v klidu spát. Bůh ze mne vytvořil nového člověka. Skrze víru v Ježíše Krista jsem našla svoji pravou identitu.

Bůh mi dal nový začátek a celou mě změnil. Známi mě nepoznávali, byla jsem jiná uvnitř i navenek. Lidé, se kterými jsem se setkala poprvé, by nikdy neřekli, jaký život jsem předtím vedla. Bůh mi dal sílu přestat brát drogy a stýkat se s lidmi, kteří by na mě měli špatný vliv. Jako zázrakem jsem našla skvělou práci v továrně, kde jsem se během tří let náročné práce na výrobní lince stala špičkovým operátorem na profesionální úrovni. Dostávala jsem firemní ocenění a medaile, dokonce se moje fotka objevila v krajských novinách coby reprezentant firmy.

Přes tento úspěch jsem zatoužila zvýšit si vzdělání. Po dlouhém rozvažování jsem se rozhodla dostudovat střední školu. Příjímací zkoušky a nábor byly již dávno uzavřené. Modlila jsem se, aby toto rozhodnutí Bůh požehnal. Dostala jsem termín u ředitele školy a byla jsem k mé obrovské radosti přijata. Můj život s pomocí Boží dostal řád, smysl a cíl.

Touto cestou bych chtěla varovat všechny mladé lidi před lákadly drog, alkoholu a sexu. Je to cesta, kterou jsem si celou prošla. Na konci je tma a beznaděj, zničené životy i předčasná smrt. Vždyť sama jsem stála na pokraji útesu. Můj nejbližší kamarád skočil a za ním několik dalších. Mě zachránila v posledním okamžiku milost Boží. Měla jsem možnost poznat Pána Ježíše Krista. On mi odpustil a vyvedl ze tmy na světlo. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že On je cesta, pravda i život. Ježíš má moc člověku skutečně pomoci, dát mu naději, smysl a nový začátek. Ježíš Kristus žije, aby dal život všem, **kteří upřímně hledají.**

Tento příběh je skutečný!!!

Kontakt na mě, pokud máš nějaké otázky:

evangelika@email.cz

www.evangelikapologetika.webgarden.cz

775121778